

MALDOS IR VIEŠPATIES GARBINIMO TARNYSTĖS ŽINIARAŠTIS

Šv. Kazimiero parapija

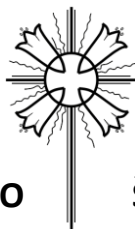
2016m. rugpiūtis

Visagalis Dieve, meldžiam Tave,
kad Šv. Kazimiero užtarimu,
Tau tarnautume šventai ir teisingai.

PRAŠOME JŪSŲ MALDŲ UŽ SEKANČIAS INTENCIJAS:

- ***Kad sportas būtų broliško susitikimo proga tautoms ir prisidėtų prie taikos stiprinimo pasaulyje.***
(popiežiškoji rugpiūčio mėnesio intencija)
- Kad Mergelės Marijos motinišku tarpininkavimu, Bažnyčia augtų išmintimi ir šventumu.
- Kad pasaulio tautos būtų apdovanotos dieviškuoju teisumu ir ramybe, ypač tos, kuriose siaučia neapykanta, priespauda ir smurtas.
- Kad visi, keliaujantys žeme, vandenynais ir oru saugiai ir ramiai pasiektų kelionės tikslą.
- Kad Dievas laimintų kun. Bacevičių ir Pastoracinę ir Finansų Tarybas, jiems siekiant užtikrinti Šv. Kazimiero parapijos ateitį.
- Kad mūsų parapijos bendruomenės nariai stiprėtų tikėjime Kristumi ir, tokiu būdu, būtų veiksmingi Jo liudytojai pasaulyiui.
- Kad Viešpats suteiktų stiprybės visiems, kurie prislėgti bet kokio išbandymo, ir padėtų jiems vargo valandoje.
- Kad mūsų Maldos ir Viešpaties Garbinimo Tarnystės narių tikėjimas maldos galia būtų patvirtintas.

KAS NAUJO

ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJE?

rugpiūčio 5d. – **Pirmojo mėnesio penktadienio Eucharistijos garbinimas ryte 8:00 - 9:00v.r.** bažnyčioje
rugpiūčio 7d. – **16-asis metinis katalikų šeimų FESTIVALIS**, 12:00v.p.p.-10:00v.v., Center for Pastoral Leadership
rugpiūčio 10d. – **Eucharistijos garbinimas vakare 6:00 - 9:00v.v.** bažnyčioje

RUGPIŪČIO MĖNESIO ŠVENTASIS

ŠV. DOMINYKAS

kunigas
(1170 -1221)

rugpiūčio 8d.

Žmogus, kuris sugeba suvaldyti savo aistras valdo pasaulį. Arba mes jas valdysime, arba jos mus valdys.

Apsiginkluok malda, o ne kardų; apsilik nuolankumu, o ne puikiausiais rūbais.

(Šv. Dominyko žodžiai)

Dominykas gimė Ispanijoje 1170m., jauniausias keturių vaikų. Jo dėdė kunigas buvo jo mokytojas. Baigęs tolesnius mokslus, Dominykas buvo įšventintas kunigu ir įstojo į vienuolių bendruomenę. Kartu su kitais vienuoliais jis sukūrė bendruomenę, panašią į pirmųjų krikščionių bendruomenę, ir netrukus tapo jos vyresniuoju.

1204m. keliaudamas kartu su vietos vyskupu link Europos šiaurės, Dominykas susidūrė su grupe, kuri skelbė klaidinančias idėjas apie katalikų tikėjimą. Šioji grupė įsikūrė Albi, Prancūzijoje ir todėl jos prisiekėjai save vadino albigentais. Jie teigė, jog žmonės neturėjo laisvos valios vykdyti Dievo valią, kad santuoka buvo klaidingas gyvenimo būdas, ir pateisino savižudybę ir užmušimą senyvo amžiaus ir mirtinai segančių žmonių.

Paprastiems žmonėms patiko, kad albigentai gyveno griežtą gyvenimą be jokių patogumų. Jiems nepatiko, kad katalikų misijonieriai keliavo arkliais ir su palydovais, apsistodavo geriausiose užieigose ir turėjo tarnų. Todėl, Dominykas tapo klajojančiu pamokslininku ir skelbė Dievo žodį paprastai ir pagal Evangelijos dėsnius. Jis taip keliavo 10 metų ir, nors buvo pripažintas vietos žmonių, jų valdovai jo nemėgo. Metams bėgant, Dominykas ir jo bendraminčiai vienuoliai tapo formalia bendruomene, ir 1215m. jis įsteigė vienuolyną Toulouse mieste. Tai buvo dominikonų vienuolijos pradžia.

Dominykas gerbiamas ne vien dėl jo turiningų pamokslų, bet ir dėl jo ištikimos meilės tiesai, dėl jo aiškaus mąstymo, jo organizacinių sugebėjimų, ir dėl jo jautraus ir meilės kupino būdo, kuriuo jis pasiekė daugelį žmonių. Dominyko meilė žmonėms buvo dalis jo meilės Dievui ir Bažnyčiai.

Šaltiniai: IN HIS LIKENESS, Rev. Charles E. Yost, SCJ, STL, , SAINT OF THE DAY, Leonard Foley, O.F.M., editor, SAINTS AND FEAST DAYS SUPPLEMENT, Loyola University Press

IŠ KATALIKŲ BAŽNYČIOS KATEKIZMO

Aistros

#1763 Žodis „aistros“ krikščionims yra įprastas. Jausmai, arba aistros, nusako psichinį išgyvenimą arba jaudinimąsi, kurie skatina veikti arba neveikti priklausomai nuo to, kas jaučiama arba įsivaizduojama esant gera ar bloga.

#1764 Aistros yra žmogaus psichikos natūralios sudėtinės dalys, užima pereinamąją vietą tarp juslinio ir dvasinio gyvenimo ir yra juos jungianti grandis. Mūsų Išganytojas pastebi, kad šaltinis, kuriame tūno aistros, yra žmogaus širdis.

Šaltinis: katekizmas.lcn.lt

GAILESTINGUMO DARBŲ SKANDALAS

Dorothy Day (1897-1980), šių eilučių autorė

Amerikietė žurnalistė, visuomenės aktyvistė, atsivertėlė į katalikų tikėjimą,
Catholic Workers Movement sąjūdžio ko-pradininkė

Sekančiame straipsnyje Dorothy Day mąsto apie sunkumus, su kuriais kartais susiduriame, vykdydami gailestingumo darbus. Ji nupasakoja gana kraštutinišką pavyzdį žmogaus, jai parašusio laišką, nors turbūt daugelis mūsų taip pat galime atsiminti panašų atvejį, kai bandėme daryti gerą darbą, ir buvome apvilti.

Gailestingumo darbai mums yra nuostabus akstinas augti tikėjime bei meilėje. Tuo mūsų tikėjimas yra išbandomas iki valiai, ir tuo jis auga per patirtus sunkumus. Taip jis nuolat apgenėjamas iš naujo, ir leidžia naujas ataugas, kupinas vaisių. Kiekvieno, pradedančio nuosekliai gyventi pagal Bažnyčios tėvų žodžius – *“Duona, kurią sau pasilaikote, priklauso alkstantiems; rūbai, kuriuos laikote užrakinę spintoje, priklauso nuogiems.” “Tai, kas nereikalinga ir pernelyg gausu saviems poreikiams, jei sau palaikomas - yra grobis.” “Mūsų tikėjimas, brangesnis už auksą, turi būti išbandomas lyg ugnyje.”* – laukia išbandymai.

Štai vienas laiškas, kurį gavome šiandien: *“Sekmadienio popietę priėmiau į savo namus vyriškį, kuris, atrodė, reikalingas dvasinio ir žmogiško peno. Aš jį paguldžiau pasnausti į savo lovą, kartu su juo peržiūrėjau darbo siūlymus laikraštyje, išviriau jam kavos ir padariau sumuštinį. Kai jis išėjo pro duris pamačiau, jog ir mano piniginė iškeliavo kartu su juo.”*

Galiu tik pasakyti, kad tokia atvejuje šventieji tik nulenktų galvas ir nebandytų suprasti tokio elgesio ar jį teisti. Žinoma, tai pareikalauja herojiškos artimo meilės. Bet šie dalykai kaip tik ir įvyksta, kad mus prislėgtų ir mus išbandytų. Mes sėjame meilės sėklas, o piūties laikas dar nėra atėjęs. Privalome mylėti iki beprotiškumo, ir mes, iš tikrųjų esame lyg bepročiai, taip kaip ir mūsų Viešpats, atidavęs už tokius savo gyvybę, buvo. Mes irgi atiduodame savo gyvybes kai vykdomė tokį nedėkingą darbą. Yra baidi kančia pergyventi tokius skaudžius įvykius, nes mes visi norime mylėti; su dideliu ilgesiu trokštame mylėti savo artimą. Dažnai mums suspaudžia širdį kai esame atmesti. Bet, kaip viena karmelity vienuolė man pasakė praeitą savaitę: *“Suspausta širdis kaip tik ir yra švelni širdis, yra jautri širdis.”*